

— Кого ще колишъ, дѣдо Тодоране?

— Пѣтела. Като го сваря въ тенджерата, на тебе ще дамъ гребена.

— А на мене? — измяука котката въ краката му.

— Ти ще получишъ на мишката опашката! — викна дѣдо Тодоранъ.

Котката се разсърди и отиде при пѣтела. Попита го:

— Пѣтльо, кажи, какво си сънувалъ нощесъ?

— Сънувахъ, че дѣдо Тодоранъ ми върза на шията червенъ герданъ.

— Бѣгай, какиното момче, защото не ти е хубавъ съня. Дѣдо Тодоранъ ще ти отрѣже главата, затуй си точи ножа. Бѣгай, по-скоро!

Пѣтелътъ скочи, размаха криле и хвъркна надъ селото. Побѣгна въ гората. Пи една студена вода и почна да кълве най-раннитѣ тревички и най-крѣхкитѣ цвѣтчета. Тревичкитѣ и цвѣтчетата се оплакаха на гората. Гората се ядоса и започна да шуми.

— Слушай, Пѣтльо, тъй не може. Ти си младъ, имашъ хубавъ гласъ. Намѣсто да ми кълвешъ раннитѣ рожби, иди по-добре въ града, да си намѣришъ работа и да си изкарвашъ хлѣба. Ако не се махнешъ, ще обадя на лисицата.

Зелениятъ пѣтелъ шомъ чу думата „лисица“, хвъркна нагоре като самолетъ и се понесе къмъ града. Стигна въ голѣмия градъ и кацна върху най-високия електрически стълбъ. Захвана да кукурига:

— Кукуригооо!

Разтревожи цѣлия градъ. Подъ стълбътъ се събраха триста хиляди души. Дигнаха нагоре бастунитѣ си заканително. Попитаха пѣтела:

— Хей, ти тамъ, до кога смѣташъ да пѣешъ?

— Докато ми намѣрите работа съ добра заплата, — отвърна пѣтелътъ.

Разтичаха се триста хиляди души изъ града да търсятъ работа на пѣтела. Подиръ два часа тичане се върнаха запъхтѣни при стълба и казаха:

— Слизай по-скоро, да те водиме въ радиото. Тамъ има работа за тебе.

Заведоха го предъ микрофона.

— Какво ще правя тука?

— попита пѣтелътъ.

— Всѣка сутринъ ще кукуригашъ и ще будишъ децата, защото сж станали много сънливи, успиватъ се и закъсняватъ за училище.

